

prism
ปริซึม

แปดเรื่องสั้นหักมุมแสนวิปลาสที่จะรุมเร้าให้เราขนพองสยองเกล้า
หลอนซึมซาบจนพรีณพรีงถึงกระดูกดำ

เสียงวิกล จาก — ศพวิปริต

พงศภัค พวงจันทร์

prism
ปรีซึม

เสียงวิกลจากศพวิปริต

Disturbing Voices from Deformed Corpses

พงศภัค พวงจันทร์

เขียน

RanuthTong

วาดภาพประกอบ

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

เสียงวิกลจากศพบิด

Disturbing Voices from Deformed Corpses

prism
ปรีชัม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7729-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิสร จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนารี • บรรณาธิการ ทศ ปริญญาคณิต
ผู้ช่วยบรรณาธิการ พรบวิรุ คงหนู • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลั่น
ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิริยะเสถียร • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโช
พิสูจน์อักษร จิรพรรณ เมื่อนพังงา, ส่องนภา ภักตร์วิสัย

คำนำสำนักพิมพ์

ก่อนที่ศาสนาพุทธ พราหมณ์ และศาสนาอื่นๆ จะเข้ามา คนไทยนับถือภูตผีและชีวิตหลังความตายเป็นความเชื่อหลัก เราชมเด็กแรกเกิดว่าน่าเกลียดน่าชังเพื่อหลอกไม่ให้ผีเอาตัวไป เราเตรียมวิญญาณคนตายสู่โลกหลังความตายด้วยการอาบน้ำ และแต่งตัวศพ คนไทยอยู่กับผีตั้งแต่ครุฑมารดาถึงเชิงตะกอน สังคมที่แนบแน่นกับสิ่งหนึ่งย่อมผลิตเรื่องเล่าเกี่ยวกับสิ่งนั้นโดยปริยาย ไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม นักเขียนเรื่องสยองขวัญไทยตั้งแต่หม เวชกร, สรจักร ไปจนถึงภาคนัยก็ได้สะท้อนสังคมที่อาศัยอยู่ในหลากมิติ ผลงานของพวกเขาได้รับอิทธิพลจากสังคมที่คุ้นชินกับผี ส่วนสังคมก็ได้รับอิทธิพลจากเรื่องเล่าผีของพวกเขา แล้วเราในฐานะผู้เสพก็เฝ้าหูฟังเรื่องสะพรั่งด้วยความอยากรู้อยากเห็น

ไทยเล่าไทย หลอนเป็นโปรเจกต์เปิดรับต้นฉบับสยองขวัญจากเหล่านักเขียนหน้าใหม่เพื่อพัฒนาและตีพิมพ์ สำนักพิมพ์เชื่อว่าประเทศไทยมีคนพร้อมจะลิ้มรสความหลอนให้หนักอ่านโดยไม่ห่อหุ้มหน้าตืดหรือประเทศอื่นๆ เปิดมิติใหม่แห่งการอ่านเรื่องเล่าชวนขนลุก ถึงเวลาแล้วที่ไทยจะเล่าเพื่อให้ไทยได้หลอน

เสียงวิลจากศพวิปริต โดยพงศภาค พวงจันทร์ เป็นหนึ่งในผลงานที่ได้รับการคัดเลือกตีพิมพ์ สำนักพิมพ์เชื่อว่าผลงาน

สยองอันแสนวิปลาสชิ้นนี้ล้นคลอนสมองด้วยความวิตกที่ต่างไป
จากเดิม อีกทั้งยังสะท้อนความสัมพันธ์ของสังคมไทยกับความเชื่อ
เรื่องภูตผีได้อย่างมีลูกเล่น

ไทยเล่าไทยหลอนยังมีผลงานระทึกอีกมากที่จะฝากความ
หลอนให้นักอ่านได้ระลึกไปชั่วชีวิต ไม่มีเรื่องใดชนะหรือแพ้
เพราะโปรเจกต์นี้ไม่ใช่การแข่งขัน แต่เป็นการร่วมกันเล่าขาน
เพื่อให้เหล่านักอ่านทั้งหลายได้พริ้งพริงถึงกระดูกดำ

สำนักพิมพ์ขอขอบคุณนักเขียนทุกคนที่มอบโอกาสให้
สำนักพิมพ์ได้พิจารณาต้นฉบับ และนักอ่านทุกคนที่หยิบผลงาน
จากโปรเจกต์นี้ขึ้นอ่านแล้วร่วมหลอนไปพร้อมๆ กับเรา

prism
ปรีซึม

ดำนนำผู้เขียน

ทุกอย่างเริ่มต้นในวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2559 วันที่เด็กม.2 คนหนึ่งนึกอูตริหียบปากกากับกระดาษมาเขียนเล่าเรื่องราว ทั้งที่ไม่เคยอ่านนิยายหรือหนังสือไม่มีภาพประกอบเลยสักครั้ง แต่กลับทีกหักไปเองว่าอยากเป็นนักเขียนอาชีพ มีหนังสือตีพิมพ์เป็นกระบุงโกย เพียงเพราะหลงรักในสิ่งที่เพิ่งมาเข้าใจทีหลังว่าคือ ‘การเล่าเรื่อง’

ช่วงแรกที่ออกเดินเตาะเตาะในฐานะ ‘นักอยากเขียน’ ผมพบว่างานของตัวเองช่างสะเปะสะปะ ไร้ทิศทาง และที่ร้ายแรงที่สุดคือการอยากเขียนเรื่องผีแต่กลับทำได้ไม่นานกล้ว นั่นคือวันที่ผมได้รู้จักกับหนังสือสองขวัญของนักเขียนชาวไทยหลายต่อหลายท่าน ซึ่งพูดได้เต็มปากว่าเป็นหนังสือพลิกชีวิต

ช่วงที่รู้สึกว่างานเขียนของตนช่างแห้งแล้ง ไร้น้ำหนักหักมุมอย่างไรอารมณ์ นั่นคือวันที่ผมได้รู้จักกับรวมเรื่องสั้นหักมุมของนักเขียนชั้นครูหลายต่อหลายเล่ม ซึ่งพูดได้เต็มปากว่ามีคอนเซปต์กับบิกไอดีเข้าขั้นมหัศจรรย์

และช่วงเวลาหลังจากนั้นที่ผมนั่งอ่านหนังสือ หาแรงบันดาลใจจนล้นหัว ผึกปรือทักชะด้วยการเขียนซ้ำๆ อย่างบ้าคลั่งเพื่อค้นหาแนวทางที่รักและที่ใช่ สำหรับตัวเอง แต่ไม่รู้ว่าจะใช่สำหรับคนอื่นหรือเปล่า นั่นคือวันที่นำได้อ่านงานของผม ก่อนจะ

เอ่ยคำที่เปรียบดั่งน้ำทิพย์ชโลมใจว่า “มันดี”

ตลอดเกือบสิบปีที่ผ่านมาฉันอยากทำอาชีพนักเขียน ผมพยายามสุดความสามารถในการค้นหาสไตล์ที่ตัวเองถนัด รักมีความสุขเมื่อได้ทำ และสามารถทำให้คนอื่น ๆ รู้สึกแบบเดียวกันได้

ผมไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรสำเร็จไหม รู้เพียงว่าเรื่องสั้นทุกเรื่องในหนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ผมกำลังมึนงงมึนงงหาความฝัน ค้นหาตัวเอง รับน้ำทิพย์ชโลมใจ และมีความสุขอย่างถ่องแท้

บางทีคงไม่ผิดเกินไปนักถ้าจะบอกว่า เรื่องสั้นเหล่านี้คือลูกที่ผมรักเป็นพิเศษ

รักตั้งแต่คลอดมันออกมาพร้อมกูร้องว่า “ชอบงานตัวเองจังเลยว้ย!” โดยที่ไม่รู้หรอกว่าคนอื่นจะคิดยังไง สำหรับเด็กผม.ปลายตอนนั้น แค่ว่าชอบและมั่นใจในงานที่ปลูกปล้ำมาอย่างลุ่มๆ ดอนๆ กันบ้างดีใจแล้ว

วันนี้...วันที่เรื่องสั้นเหล่านี้ได้รับโอกาสตีพิมพ์เป็นเล่ม จึงเป็นวันที่ผมกระโดดกูร้องอีกรอบ

เป็นวันที่ผมซาบซึ้งและอยากขอบคุณครูด้านการเขียนทุกคน

เป็นวันที่ผมอยากขอบคุณน้ำซึ่งทำหน้าที่เป็นบรรณาธิการ
คนแรกในชีวิต

เป็นวันที่ผมตื่นตันและอยากขอบคุณบรรดาเรื่องสั้น (ลูก ๆ
ที่น่ารักของผม) ที่อดทนถูกดัด ถูกแก้ ถูกขู่ขู่ยำโดยนักอยาก
เขียนไร้น้ำยาคนนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

...เป็นวันที่ผมมีความสุขและผูกยึดในฐานะนักเขียน
ตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งได้จริง ๆ เสียที

พงศภัค พวงจันทร์

ธันวาคม 2567

สารบัญ

1. ติด-ตาม-ตาย	2
2. ฌาปนกิจ	16
3. ฟาร่า...จะมาเชือด	28
4. ฌรู่ฟุๆกั	40
5. คนหัวขาดแห่งปราสาทกลางไพร	56
6. ธงทนต์	68
7. ฝากฝ่ง	82
8. ลิฟต์หลอน	94
เกี่ยวกับผู้เขียน	108
เกี่ยวกับผู้วาดภาพประกอบ	111

กระดาศแผ่นที่ 1 - บนโต๊ะนักเรียนของนาราค - 7.42 น.

พีนาราครับ จ้าผมได้หรือเปล่า บางทีอาจจะจ้าไม่ได้ เราไม่ได้เจอกันมาพักหนึ่งแล้ว วันนี้เลยอยากมาบอกอีกครั้งว่าผมรักพีนี ผมแอบชอบพีนีมาตั้งแต่เมื่อต้นแล้ว เรา...เป็นแฟนกันได้มั้ยครับ

กระดาศแผ่นที่ 2 - บนหลังของเพื่อนที่ยืนอยู่หน้านาราค - 8.00 น.

ผมขอโทษครับที่ต้องสื่อสารกันตรงนี้ ผ่านทางกระดาศแปะเทปบนหลังเพื่อนพีนี ผมรู้ว่าพีนีเห็นข้อความเก่าที่ผมวางไว้บนโต๊ะแล้ว เลยอยากถามว่า...พีนีคิดยังไงกับคำถามนั้น

ผมรู้ว่าตัวเองเรียบเรียงคำพูดไม่ค่อยเก่ง แต่ขอให้รู้ว่าผมรักพีนีจากใจจริง พีนีคือไอดอลของผม เป็นรุ่นพีนีที่ทำให้ผมขยันตั้งใจเรียนจนสอบได้ที่หนึ่ง

ป.ล. ผมแอบใส่ดอกกุหลาบไว้ในกระเป๋ากะโปรงพีนีเมื่อกี้ ผมรู้ว่าพีนีชอบดอกกุหลาบ ส่วนอาหารโปรดของพีนีคือสปาเกตตีคาโบนาร่ามั้ยครับ เดี่ยวเที่ยงนี้ผมจะเอาไปให้ :)

**กระดาดแผ่นที่ 3 - แทรกในหนังสือวิทยาศาสตร์ของนารา ระหว่าง
หน้าที่ 22 กับ 23 - 10.10 น.**

ผมเห็นพี่เอาดอกกุหลาบไปทิ้ง ไม่ใช่ไร เดี่ยวผมจะเอา
ดอกไม้มาให้ตอนเที่ยงพร้อมกับสปาเกตตีคาโบนาร่า

ผมยังรอคำตอบอยู่นะครับ ถ้าพี่นารายังนึกไม่ออกว่า
ผมเป็นใคร ก็ลองเดาๆ ดูก่อน มีสักกี่คนกันครับที่ชอบเอา
ดอกกุหลาบกับสปาเกตตีคาโบนาร่าที่พี่ชอบมาให้ ต้องเป็น
ตอนเที่ยง หลบอยู่หลังเสา รอให้พี่นาราอยู่คนเดียวก่อนค่อย
แอบวิ่งมาให้ด้วยนะ 555

ป.ล. 1 ผมกำลังแอบมองพี่อยู่...ตอนนี้ วินาทีนี้ แต่พี่หา
ผมไม่เจอหรอก อย่าพยายามเลย

ป.ล. 2 พี่สวยมาก ทั้งสวยทั้งฉลาด ผมรักพี่มาก รักพี่
จริงๆ ครับ

กระดาดแผ่นที่ 4 - บนเก้าอี้ประจำของนาราในโรงอาหาร - 12.05 น.

ทำไมวันนี้พี่นาราดูแปลกๆ เหมือนกำลังกลัวอะไรอยู่เลย
ปรึกษาผมได้นะครับ ผมเอาดอกกุหลาบกับสปาเกตตีคาโบนาร่า
มาให้แล้ว วางอยู่ข้างๆ กระดาดแผ่นนี้

พี่นารายากรู้มากขึ้นแล้วใช้มั้ยครับว่าผมคือใคร ก่อน
ออกจากห้อง ผมเห็นพี่เอากะดาดไปเทียบกับสมุดหลายเล่ม
เลย...พยายามสืบจากลายมือเธอครับ พี่นาราเก่งจริงๆ ทั้งสวย
ทั้งเก่ง แต่ขอบอกว่าพี่หาผมไม่เจอหรอกครับ...หรือถึงจะเจอ
ก็คงคาดไม่ถึงแน่ๆ 555

เอาเป็นว่า ผมยังไม่กล้าออกมาพูดกับพี่ตรงๆ เพราะฉะนั้น

เขียนคำตอบที่หลังกระดาษแล้ววางไว้ที่เดิมนะครับ ถ้ากลัวปลิวก็ติดเทปหรือห่ออะไรทับไว้หน่อยก็ได้ เดี่ยวผมจะเข้าไปเอาเอง...
ตอนที่พี่ไม่เห็นนะนะ

ป.ล. ผมอยากรู้คำตอบของพี่นารากิจจริง ๆ นะครับ ผมรู้ว่าพี่จะไม่ทำให้ผมผิดหวัง คนที่รักกันไม่มีทางหักหลังกันได้...
จริงมั๊ย 555

กระดาษแผ่นที่ 5 - ในกล่องดินสอของนารา - 13.30 น.

ทำไมพี่ไม่กินสปาเกตตีคาโบนาร่าของผม มันอร่อยมากเลยนะครับ

พี่ยังไม่เขียนคำตอบให้ผมเลย ผมแอบมองอยู่ เห็นพี่หันไปกอดเพื่อนแล้วร้องไห้หลังอ่านกระดาษแผ่นที่แล้วจบ เกิดอะไรขึ้นหรือครับ พี่นารากลับอะไร บอกผมได้嘛ครับ ผมอาจจะช่วยได้

ป.ล. 1 เขียนคำตอบไว้ด้านหลังกระดาษแผ่นนี้แล้วแปะเทปไว้ใต้โต๊ะนะครับ

ป.ล. 2 ผมยืนอยู่ข้างหลังพี่

กระดาษแผ่นที่ 6 - ในกระเป๋าเสื้อของนารา - 13.47 น.

ขอโทษนะครับที่เล่นมุกแบบนั้น เมื่อกี้ผมเห็นพี่เกือบตกเก้าอี้เนาะ...ไม่หรอกครับ ผมไม่ได้อยู่ข้างหลังพี่ (แม้จะทำได้)

พี่อยากเห็นหน้าผมหรือ เอาจริง ๆ ผมก็ไม่ได้หล่ออะไรหรอก เป็นแค่เด็กผู้ชายม.3 ธรรมดาๆ ใส่แว่นตาสีฟ้าๆ ชอบเดินไปไหนมาไหนกับกระเป๋าสะพายสีดำตลอด พี่เริ่มนึกออกแล้วใช่มั้ยครับ อย่าหลอกตัวเองเลย พี่กำลังคิดถึงผม อย่างน้อย

ก็กำลังคิดว่าเกิดอะไรขึ้นกับผมหลังจากวันสุดท้ายที่เราพบกัน

ไม่ต้องห่วง พี่จะรู้คำตอบเร็วๆ นี้

ป.ล. ได้โปรดเถอะครับพี่นารา เขียนคำตอบลงไป
กระดาษแผ่นนี้ ไม่อย่างนั้นผมอาจมาหาด้วยตัวเองนะครับ

กระดาษแผ่นที่ 7 - บนประตูห้องน้ำโรงเรียน - 13.58 น.

ขอบคุณครับที่ตอบรับคำขอ แต่คำถามของผมคือ “เรา
เป็นแฟนกันได้มั้ย”

พี่อ่านผิดหรือครับถึงเขียนว่า “อย่ามายุ่งกับกู”

ผมเห็นพี่กำลังร้องไห้...กลัวหรือครับ แค่มีกะดาษโผล่มา
หลอกหลอนตามที่ต่างๆ ไม่เห็นน่ากลัวตรงไหนเลย อย่างน้อย
การพบกันครั้งสุดท้ายของเราก็โหดร้ายและน่ากลัวกว่าหลายเท่า

ผมหวังว่าพี่จะจำได้

...ที่ต้องจำได้อยู่แล้ว ก็พี่เป็นคนเริ่มเรื่องทั้งหมดเองนี่นา

กระดาษแผ่นที่ 8 - บนผนังห้องพยาบาล - 14.26 น.

การที่พี่แกล้งป่วยแล้วมาหลบอยู่ในห้องพยาบาลแบบนี้
ไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้นหรอกครับ ผมตามพี่ไปได้ทุกที่ เห็นการ
กระทำของพี่ทุกอย่าง ไม่เว้นแม้แต่ตอนที่พี่เดินสวนกับไอ้ผู้ชาย
คนนั้น มันชื่อว่าเต๋นไฉ่มัยครับ พักหลังผมเห็นพี่สนิทกับมัน
เป็นพิเศษ ได้แต่หวังว่าพี่จะยังไม่ลืมผม เราสองคนพบกันก่อน
มันตั้งหลายเดือน

ว่าแต่...วันนี้เป็นวันเกิดของเต๋นสินะ ดีเลย ผมจะไป
เซอร์ไพรส์มันซะหน่อย

เอาให้ปลาบปลีมนจลีมไม่ลงไปเลยยยย!

กระดาดแผ่นที่ 9 - บนผนังห้องพยาบาล - 14.35 น.

ทุบประตูไปก็ไม่มีประโยชน์หรอกครับ หรือถ้าคิดว่าใช้มือเปล่าดึงแม่กุญแจเหมือนที่พี่ทำเมื่อกี้แล้วจะเปิดประตูได้ก็เชิญทำต่อไป แต่สำหรับผมนะครับมันเสียเวลาเปล่า ไม่มีทางที่พี่จะออกไปได้วันแต่จะใช้วิธีทุบกระจก ซึ่งพอถึงตอนนั้นแผนเซอร์ไพรส์ของผมน่าจะสำเร็จไปนานแล้ว

เชิญเลยครับ ร้องเรียกหาคนช่วยตามสบาย ตอนนี้ครูห้องพยาบาลออกไปทำธุระ ไม่มีใครได้ยินพี่หรอก

โอเค ถึงเวลาเซอร์ไพรส์แล้ว เดี่ยวอีกสักพักผมจะกลับมาใหม่ นะครับ

คอยมองหากระดาดแผ่นต่อไปให้ดี

กระดาดแผ่นที่ 10 - บนเตียงห้องพยาบาล - 15.24 น.

กลับมาแล้วครับ

ดูเหมือนพี่จะพยายามตรวจสอบนั่งตลอดเวลาเลยนะครับ ผมไม่ได้บอกสักหน่อยว่ามันจะโผล่มาที่เดิม

เข้าเรื่องกันเลยดีกว่า ดูเหมือนไอ้เด่นจะได้ของขวัญเป็นเค้กนะครับ...เค้กมะพร้าวอ่อนชะด้วย ทำทางคนให้คงรู้ใจมันมากเลย ไอ้เด่นมันแอบออกมาเป่าเค้กที่ได้ตัก...ลงทูนดินะครับ แต่ก็ตามสันดานมันนั่นแหละ ทำทุกอย่างยกเว้นเรียน คนที่หึงชอบหึงเหิดทูนมันนี่คงต้องเป็นควายละมั้งครับถึงจะศีลเสมอกัน 555

อู๊ย...ขอโทษครับ พี่นารา ผมนอกเรื่องไปไกลเลย

เอาเป็นว่า ผมโผล่ไปตอนมันกำลังเป่าเค้กพอดี เด่นเป็นคนหล่อนะครับ แต่คงไม่ใช่อีกต่อไปแล้ว ผมแนะนำให้พี่อวยพรให้มันรักษาแผลบนหน้าได้ทันก่อนจะติดเชื้อมากกว่า เหวอะหะหน้าดูเลยละ

ป.ล. ก่อนเป่าเทียน ไอ้เด่นพูดถึงพี่ด้วยครับ มันบอกว่าพี่น่ารัก สวย นิสัยดี แต่หลังจากนี้มันคงคุยกับพี่ไม่ได้แล้วละ ลืมบอกไปอย่างหนึ่งว่าเทียนวันเกิดเล่มหนึ่งปลิวเข้าไปในปากมัน ตอนผมปรากฏตัว ลีนี่แดงเถือกจนผมสงสาร เลยช่วยตัดลิ้นออก ไอ้เด่นจะได้ไม่เจ็บจากแผลไฟลวกอีก ซึ่งก็บอกตามตรงนะครับ พี่คงได้เห็นมันเป็นไปตลอดชีวิตแน่

...ถ้าพี่ยังมีมหายาใจอยู่จนถึงตอนนั้นนะนะ 555

กระดาดแผ่นที่ 11 - บนผนังห้องน้ำของโรงเรียน - 15.46 น.

พินารานี่สุดจริง หากูญแจไม่เจอก็ทุบกระจกไปเลยสิ ผมไม่คิดว่าพี่จะทำจริงนะเนี่ย

แข็งแรงแรงมากครับพินารา แต่พอออกมาได้ก็รีบมาหลบในห้องน้ำเลยนะครับ บอกแล้วไงว่าผมตามพี่ไปได้ทุกที่ ว่าแต่พี่ไม่เชื่อผมเหรอ เห็นโทร.หาไอ้เด่นใหญ่เลย

ผมยืนยันว่าผมพูดความจริง ไอ้เน้นั่นยังนอนไม่ได้สติอยู่ที่โรงพยาบาล คงดีใจจนช็อกกับเซอร์ไพรส์เล็กๆ น้อยๆ ของผม (ลืมบอกอีกแล้ว เทียนอีกเล่มหนึ่งปักเข้าที่ลูกตามัน ผมเลยช่วยควักออกให้ คิดดูแล้วกันครับว่าจะเป็นยังไง 555)

เอาละ มาเข้าเรื่องกันต่อดีกว่า

พี่ย่าไปขอความช่วยเหลือจากคนอื่นให้เสียเวลาเลย ผม

เก็บกระดาดทุกใบคืนมาหมดแล้ว ไปบอกใครก็มีแต่จะถูกหาว่าบ้า
กลับบ้านเถอะครับ พี่นารา ไม่แน่ว่าคืนนี้ผมอาจไปหาพี่
ถึงบ้านเลยก็ได้

**กระดาดแผ่นที่ 12 - บนเสาไฟฟ้า ซอยลัดที่นาราใช้เดินกลับบ้าน -
16.32 น.**

ร้องให้ทำไมเหอะครับ พี่นารา

คงกำลังสงสัยสินะว่าเพื่อนพี่หายไปไหนหมด บอกให้
ก็ได้ ผมเองก็เตรียมเซอร์ไพรส์เล็กๆน้อยๆเอาไว้ให้พวกเขาด้วย
เหมือนกัน แถมยังทำไปแล้วด้วย

ไม่ต้องห่วงครับ ครั้งนี้ไม่รุนแรง เพื่อนพี่คนหนึ่งแคโดน
รถเฉี่ยวแล้วถูกหามส่งโรงพยาบาล จนไม่มีใครเดินกลับบ้าน
เป็นเพื่อนพี่เท่านั้น พี่นาราจะได้รู้สึกถึงความอ้างว้าง...เจียบเหงา...
ถูกทิ้ง ไม่ต่างจากผมในวันสุดท้ายที่เราพบกัน

ป.ล. ขอยืนยันอีกครั้ง คืนนี้ผมไปหาพี่แน่นอน ตอน
ประมาณห้าทุ่มเตรียมปิดไฟ...ใช้ครับ พี่อ่านถูกแล้ว ผมไม่ค่อย
ชอบปรากฏตัวท่ามกลางแสงสว่างสักเท่าไร สร้อยพระที่พี่สวมอยู่
ก็ควรถอดออก จะทำให้การพบกันครั้งแรกในรอบสองปีของเรา
ตราตรึงมากขึ้นเป็นเท่าตัว

อย่าลืมนะครับ ห้าทุ่ม...ปิดไฟ ถอดพระ ล็อกประตูห้อง
ด้วยยิ่งดี

กระดาดแผ่นที่ 13 - บนโซฟา ห้องนั่งเล่น - 17.11 น.

ร้องให้อีกแล้วนะครับ พี่นารา เสียใจเหอะครับที่แม่ไม่เชื่อ

ว่าผีถูกผีบ้าที่ไหนไม่รู้ตามหลอกหลอน

ก็ไม่ได้อยากจะว่านะครับ แต่พีนาราโกหกเกาจนชินนี้ ยังจะมีหน้าคาดหวังให้แกเชื่ออีกหรือ

ยอมแพ้เถอะครับ แล้วห้าทุ่มคืนนี้มาพบกันใหม่

อ้อ เกือบลืม ผมเดาว่าตอนนี้แม่ของพีนารากำลังคุยโทรศัพท์อยู่ และขอเดาว่าพอแวงสายบู๊พีนาราจะถูกขังอยู่ในบ้านนี้ตามลำพังแน่ๆ

นั่นคือช่วงเวลาที่ผมเผ้ารอเลยละครับ

พอถึงห้าทุ่ม เราจะได้ออกมาเจอกันสองต่อสอง...แค่ผมกับพีนารา ไม่มีคนอื่นอยู่ในบ้าน

อยากรู้หรือครับว่าแม่พี่คุยอะไรอยู่

เอาเป็นว่า ถ้าพี่อ่านมาถึงตรงนี้ แกก็น่าจะคุยเสร็จพอดี อีกเดี๋ยวพีนาราก็จะได้รู้ด้วยตัวเองแหละ

ลาก่อนครับพีนารา ไว้พบกันใหม่ตอนห้าทุ่ม

หรืออาจจะก่อนหน้านั้นก็ได้

กระดาดแผ่นที่ 14 - บนบานประตูห้องนั่งเล่น - 19.05 น.

โอ้...โอ้...อย่าเศร้าเลยครับพีนารา

แค่โดนแม่ขังไว้ในบ้านแล้วยึดโทรศัพท์ไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอกครับ เมื่อเทียบกับโดนผีบ้าตามหลอกหลอน

โดนแม่ตบไปหนึ่งครั้งก็เจ็บไม่ได้เสียของสิ่งที่พี่จะเจอตอนห้าทุ่มหรอก...อู๊ส! สปอยล์แรงเกิน 555

ก็อย่างที่แม่พี่บอกก่อนออกจากบ้านนั่นแหละครับ พี่เล่นหุบกระຈกห้องพยาบาลขนาดนั้น แกมยังไปก่อวีรกรรมอีกตั้ง

หลายอย่าง ตอนนีทางโรงเรียนเห็นภาพในกล้องหมดแล้วละ บางทีพี่อาจจะปลดอดภัยกว่านั้นนะถ้าเลือกทำตัวสงบเสงี่ยม แล้วเดินทางไปเคลียร์กับโรงเรียนพร้อมแม่ แต่นี่พี่เล่นแหกปากโว้ยวาย พุดแต่เรื่องผีบ้าผีบออะไรไม่รู้ จะโดนแม่จับขังไว้ก็ไม่แปลกหรอก

แต่ก็ไม่ใช่สิ่งที่เหนือความคาดหมายนะ พี่ฉลาดน้อยกว่าควายอีก ผมเข้าใจ

ตอนนี้ในบ้านเหลือแค่เราแล้วละครับ เป็นเวลาที่เหมาะต่อการรำลึกความหลังจริง ๆ

พีนาร่าจำได้มั้ยครับ เมื่อสองปีก่อน ตอนที่ผมสารภาพรักกับพี่ครั้งแรก เราสองคนคบกันเป็นแฟนอย่างเปิดเผย ผมรักพี่มาตั้งแต่แม่ ต้น รักจนยอมทำทุกอย่างเพื่อให้พี่มีความสุข

ไม่น่าเลย ผมยอมทำทุกอย่างเพื่อพี่ ตรงข้ามกับพี่ที่หลอกใช้ผมให้ทำทุกอย่างที่พี่ต้องการ

จำวันที่เราพบกันครั้งสุดท้ายได้มั้ยครับ วันที่พี่ทิ้งผมไปเมื่อเจอกับไอ้เด้น แถมยังด่าผมว่าเป็นคนโง่ เท่านั้นยังไม่พอพี่ยังใส่ความและปล่อยให้อีไอ้แฟนใหม่คนนั้นทุบตีผมจนบาดเจ็บ

ใช่ พี่น่าจะนึกออกตั้งแต่ที่แรกแล้ว

ผมนี่แหละคือไอ้วิชัยที่หายสาบสูญไปเมื่อสองปีก่อน

กระดาดแผ่นที่ 15 - บนโต๊ะกาแฟในห้องนั่งเล่น - 19.08 น.

วิชัย...พีนาร่าจำชื่อนี้ได้มั้ยครับ

ต้องได้สิ แล้วพี่เคยสงสัยมั้ยว่าสองปีมานี้เกิดอะไรขึ้นกับผมบ้าง

ไม่...ผมไม่ใช่ผีครับ แค่ใกล้เคียงเท่านั้น

สองปีที่ผ่านมา ผมได้เจอกับหมอผีท่านหนึ่ง ท่านคงเห็นความแค้นที่สั่งสมอยู่ในใจของผม จึงยอมสอนวิชาต่างๆ ให้ผมมีอำนาจเหนือธรรมชาติอย่างที่พี่คาดไม่ถึง แต่วิชาที่ชอบที่สุดคงเป็นวิชาที่ผมกำลังทำกับพี่ตอนนี้

พี่อยากรู้มั๊ยครับว่ามันคืออะไร...ผมจะบอกให้ตอนที่เรารู้ได้พบกัน

ป.ล. ลองรื้อกระบะเป่าห้อยกิตินะครับ พี่อาจจะเจอหัวไอ้เต๋นอยู่ในนั้นก็ได้อ

กระดาดแผ่นที่ 16 - บนกระบะเป่าเป็ของนารา - 19.25 น.

555 ล้อเล่นครับ ไม่ใช่หัวไอ้เต๋นหรอก แต่ผมอยากให้เห็นพี่เปิดดูจริง ๆ ผมรู้ว่าพี่สงสัยมาตลอดเรื่องลายมือบนกระดาดตั้งแต่ที่โรงเรียนแล้ว ผมเห็นพีนาราเอาสมุดตัวเองมาวางเทียบแล้วทำหน้างๆ ด้วยนะ

ไม่ต้องงงครับ มันคือลายมือพีนั่นแหละ

ปากกากับกระดาดที่พี่ใช้เขียนถึงตัวเองทั้งวันก็อยู่ในกระบะเป่าด้วย

...ถ้าอยากู๊ก็เปิดดูสิครับ

กระดาดแผ่นที่ 17 - ในกระบะเป่าเป็ของนารา ได้ปีกกระดาดมีปากกา มีด ลิ่น และลูกตาของมนุษย์ - 19.26 น.

ไม่ใช่หัวไอ้เต๋นครับ ผมก็ล้อเล่นแรงไป

เป็นลิ่นกับลูกตามันต่างหาก...อ้อ แถมมีมีดพกที่ผมใช้ตัด

กับควักมันออกมาด้วย

ไอ้เดิ่นมันน่าสงสารนะครับ จู่ๆ ก็ต้องตาบอดกับเป็นใบ้
แค่เดินตามแฟนมาเป่าเค้กวันเกิดเท่านั้นเอง

เสียตายนะครับที่พีนาราไม่เห็นตัวเองตอนโดนผมควมคุม
อยู่ ไอ้เดิ่นมันถามด้วยละว่าทำไมมันทำไม แต่ผมกลัวคนได้ยิน
เลยใช้มีดตัดลิ้นมันออกซะเลย มันยังมองผมแบบงงๆ ด้วย
ตอนลงไปดินบนพื้น ผมเลยเอาเทียนที่จุดไฟไว้จี้มันตามัน จะได้
ควักออกมาง่าย ๆ

ตอนนี้ไอ้เดิ่นก็คงงงอยู่แหละครับว่าพีนารามันทำไม
เพื่อนพื้ก็ด้วย... คงงงเหมือนกันนั่นแหละว่าทำไมจู่ๆ ก็โดน
พื้พลักให้รถเฉี่ยวเมื่อตอนเย็น

เอาจริงๆ ก็เพื่อนทั้งห้องเลยละครับ เห็นพื้เขียนจดหมายถึง
ตัวเอง เอามาอ่าน แล้วก็กรี๊ดลั่นเหมือนคนบ้า ทั้งซื่อสเปกตติ
คาโบนาร่าให้ตัวเอง ซื้อมือถือกุหลาบเสียบหลังกระโปรงตัวเอง
ลือกห้องพยาบาลขังตัวเองด้วย เอาเข้าไปสิ!

แม่พื้กำลังเจอศึกหนักเลยนะ กล้องจับภาพได้ทั้งตอนที่พื้
ทุบกระจกห้องพยาบาล ตอนที่พื้พลักเพื่อนให้โดนรถเฉี่ยว ตอนที่
พื้แอบไปเจอไอ้เดิ่น ก่อนจะมีคนมาเจอมันอีกครั้งในสภาพอย่าง
ที่ผมบอก ป่านนี้ทุกคนงงเป็นไก่ตาแตกหมดแล้ว

หมอฟ้าอาจารย์ผมท่านอัจฉริยะชัดๆ! ไว้ผมจะมาเฉลย
นะครับว่าผมทำได้ยังไง

**กระดาศแผ่นสุดท้าย - ในห้องของเด็กสาวที่กำลังร้องไห้ด้วยความ
หวาดกลัวและคลุ้มคลั่ง - 22.58 น.**

พีนารายังจำอาหารเช้าของตัวเองได้มั้ยครับ
ข้าวต้มที่แม่ของพี่ทำให้ พี่คงไม่รู้เลยสินะว่าผมหลบซ่อน
อยู่ในนั้น

พี่กินผมเข้าไปโดยที่พี่ไม่รู้ตัว!

ใช่! ผมชอบวิชานี้จริงๆ ผมได้เข้ามาอยู่ในตัวพี่...คนที่ผม
เคยรักและหลงใหลสุดหัวใจ ผมได้ควบคุมร่างกายของพี่ ได้ลอง
ปั้นหัวพี่เหมือนกับที่พี่เคยทำกับผม

ยังไงก็ตาม ขอขอบคุณนะครับที่让我อาศัยอยู่ในร่าง ถึง
เวลาที่ผมจะต้องออกมาหาตามสัญญาแล้ว

แต่...จะออกแบบปกติก็คงไม่ได้ พี่ยังไม่เคยรับรู้ถึงความ
เจ็บปวดอย่างที่ผมเคยได้รับ ตอนนี้อยู่ในกระเพาะของพี่
มือจิกอยู่ที่หนังท้องในท่าเตรียมพร้อมแล้วครับ นาฬิกาตั้งขึ้น
เมื่อไร ผมจะออกมาเมื่อนั้น

พีนาราก็ดูหน้าท้องของตัวเองไว้ให้ดี เพราะดูแล้วภาพ
ใบหน้าของผมคงเป็นภาพสุดท้ายที่พี่ได้เห็นในชีวิตแน่ๆ

พร้อมแล้วมั้ยครับ

ผมจะแหวกออกไปละนะ

อาจจะเจ็บนิดหน่อยในวินาทีแรก หลังจากนั้นก็จะเปลี่ยน
เป็นชาแล้วไร้ความรู้สึกไปเลย ห้องนอนของพี่คงเละทะนวดู
แต่ก็คงคุ้มค่าที่เราจะได้เห็นหน้ากันอีกครั้ง

นาฬิกาตั้งแล้วครับ ผมจะแหวกออกไปเดี๋ยวนี้

สาม...

สอง...

หนึ่ง...

**“คุณกลัวความมืดมัยยะ พัสกลัวมันยิ่งกว่าแม่มดซะอีก
ไมสิ มีสิ่งที่น่ากลัวกว่าความมืดแล้วก็แม่มดด้วยนะ
และพัสก็ต้องอยู่กับมันเป็นชั่วโมง...”**

รวมเรื่องสั้นกำท่ายขอบเขตความหวั่นหวาดของสมอง

ทุกเรื่องพร้อมจะขยี้สติให้แหลกเหลวระหว่างพลิกหน้ากระดาษ

- **ติด-ตาม-ตาย** จดหมายบอกรักแบบอำมหิตที่จะหลอนหลอกเราไปทุกที่
- **ฌาปนพิศ** การพบปะของพัสกับสิ่งเหนือธรรมชาติ...ในโลงศพ
- **ฟาร่า...จะมาเชือด** ตำนานแม่มดที่ไล่ล่าชีวิตใครก็ตามที่สบตากับเธอ
- **ณัฐฟ้าๆๆ** การสอบซ่อมหลังเลิกเรียนกับความตายในความตาย
- **คนหัวขาดแห่งปราสาทกลางไพร** นิทานเจ้าหญิงเจ้าชาย
คนแคะก้างเจ็ด กับศพหัวขาด!
- **รงกัณฑ์** เกมไล่ล่าเอาชีวิตในสังคมที่พลิกผันจนชวนให้สติแตก
- **ฝากฝัง** ฆาตกรรมต่อเนื่องแสนอุบารวกับจุดจบสุดอนาถ
- **ลิฟต์หลอน** เหตุปลิดชีวิตต่อเนื่องในลิฟต์แห่งความตาย

ผลงานสุดวิปลาสซึ่งได้รับการคัดเลือกจาก **ไทยเล่าไทยหลอน**

โปรเจกต์ค้นหาผลงานของนักเขียนไทยที่จะมานิยามความหลอนในรูปแบบใหม่

ไทยเล่า ไทยหลอน

หมวดเรื่องสั้น

Cover Design: Kraize
Illustration: RanuthTong

195 บาท